

Перинтъ на Босфора) противостоятъ наистина още извѣстно време, но Грациано не може нищо да предприеме, понеже войската му е недостатъчна. Борбитѣ, започнали веднага следъ избирането на Теодосия, макаръ и да завършватъ съ успѣшни сражения, показватъ, че вече е невъзможно варваритѣ да бждатъ отблъснати отвъдъ Дунава. По този начинъ дохажда се до споразумението отъ 23 октомврий, 382 г.: вестготитѣ, установени въ дълга линия отъ колонии върху мизийската и дакийска територия на Дунава, ще бждатъ подържани и продължавани отъ Римъ и въ замѣна на тия привилегии се задължаватъ подъ името „вътрешни съюзници“ да даватъ единъ опредѣленъ брой войски при всѣко поискване отъ страна на императора. Въ сжщностъ отстъпваха се, значи, областитѣ на Долна Мизия и на Аврелианова Дакия. И достатъчно ще бжде да се яви смѣлъ вожда, и недоволнитѣ ще могатъ да образуватъ наново националната си цѣлостность: нѣщо, което става въ 395 г. съ избирането за царъ на Алариха и съ окончателното изчезване на римското влияние върху провинциитѣ между Балкана и Дунава, последователно открити на различнитѣ преселвания на народитѣ, които презъ тия вѣкове тормозятъ изтока; къмъ 554 г. ще нахлуе и огромната фаланга на българитѣ, т. е. остатъци отъ хунитѣ, които следъ рзпадането на този народъ и следъ смъртъта на Атила, се бѣха оттеглили край Pontus | Euxinus и Меотидското блато (Азовско море): въ 554 г., следъ като бѣха ограбили Тракия и Македония, тѣ се задоволяватъ да преминатъ Дунава, влачейки на опашката на конетѣ си 120,000 поданици на Юстиниана, императоръ на Изтока, „роденъ като Галерий, при развалинитѣ на Сардика, днесъ София, въ 482 или 483 отъ едно неизвѣстно варварско племе“ казва Гибонъ, „което обитаваше една дива и пуста страна, на която после бѣха дадени наименованията Дардания, Дакия и България“. Обаче Юстинианъ е роденъ въ Scupi (Uskub), въ Дардания.
